

**Parlamentul României
Camera Deputaților
Grupul Parlamentar al Alianței pentru Unirea Românilor**

Întrebare parlamentară

Către: **Ministerul Educației și Cercetării, domnului ministru Mihai Dimian**

De la: **Domnul Silviu-Titus PĂUNESCU, Deputat AUR, circumscripția electorală nr.14, Constanța**

Subiectul întrebării: Burnout-ul în rândul cadrelor didactice — răspuns instituțional inadecvat și eliminarea sporului neuropsihic prin noua lege a salarizării

Domnule ministru,

Criza de sănătate mintală în rândul cadrelor didactice din România nu mai poate fi tratată ca o problemă individuală, ca un subiect de psihologie aplicată sau ca un pretext pentru discuții televizate fără consecințe, ea este o problemă sistemică, alimentată de supraîncărcare cronică, salarii insuficiente, degradarea autorității profesorului în fața părinților și elevilor, și o lipsă structurală de sprijin instituțional. Profesorii se sting treptat, nu dintr-o dată — și această realitate a ajuns să coste vieți!

Cazul învățătorului Petruț Rizea, cadru didactic cunoscut pentru activismul său în spațiul public pe teme de sănătate mintală în educație, care a suferit recent un AVC pus direct în legătură cu burnout-ul provocat

de activitatea sa didactică, nu este singular, este simptomul unui sistem care consumă oameni și nu oferă nimic în schimb. Același om a atras atenția, cu un an înainte, asupra epuizării din sistemul educațional. Nimeni nu a luat nicio măsură!

Răspunsul dumneavoastră la această realitate a fost profund descalificant - întrebat direct ce măsuri poate lua Ministerul Educației pentru profesorii care se confruntă cu epuizare emoțională, ați invocat sporul neuropsihic existent și v-ați întrebat retoric dacă învățătoria dumneavoastră din copilărie — cea care lucra cinci ore pe zi și sâmbăta, cu 38 de copii în clasă — putea sau nu să reziste. Implicația era clară: profesorii de ieri rezistau, deci problema de azi este exagerată. Însă, domnule ministru, această comparație ignoră complet realitatea actuală: mesageria instantanee, classroom-urile online, presiunea părinților agresivi, criza de autoritate, supraîncărcarea administrativă, toate absente în epoca la care faceți referire.

Mai grav, chiar și singurul instrument concret pe care l-ați invocat — sporul de suprasolicitare neuropsihică — urmează să fie desființat prin noua lege a salarizării, cu promisiunea că a fost „inclus în coeficienți”, dar profesorii știu că această includere nu compensează real pierderea sporului.

În acest context, vă adresez următoarele întrebări:

1. Ministerul Educației a efectuat sau comandat vreun studiu național privind prevalența burnout-ului, a depresiei și a altor afecțiuni de sănătate mintală în rândul cadrelor didactice din România, și dacă da, care sunt rezultatele și ce măsuri au urmat?
2. Ce programe instituționale de sprijin psihologic sunt disponibile în prezent pentru cadrele didactice — nu sporuri salariale, ci acces efectiv la servicii de sănătate mintală — și care este gradul de acoperire și utilizare a acestora la nivel național?

3. În condițiile în care sporul de suprasolicitare neuropsihică urmează să fie desființat prin noua lege a salarizării, cum garantează Ministerul Educației că profesorii nu vor fi, în termeni reali, mai prost plătiți și mai puțin sprijiniți decât înainte?

Solicit răspuns scris.

Cu mulțumiri,

Silviu-Titus PĂUNESCU, Deputat AUR, circumscripția electorală nr.14, Constanța